

"Uw dochter is gestorven; wees de Meester niet moeilijk".

"Vrees niet, geloof alleenlijk".

Lucas 8.

"Jaïrus", overste van een synagoge. U hier?? Heeft iemand van de oversten in Jezus geloofd? Stil..de wind blaast waarheen hij wil.

Wat heeft Jaïrus een haast. Vergeet hij z'n voorname ambt in de synagoge?

Wat angst spreekt uit zijn ogen! Toe, wat scheelt er toch aan? De dood, o, die harde dood is door het venster van zijn huis geklommen. Daar heeft hij zijn koude handen geslagen aan zijn enige dochttertje.

O, dat lieve kind is zo ziek, zo vreselijk ziek. Het hart van Jaïrus doet pijn van verdriet.

Ach, m'n lieve kleine kind. Lieve meisje van je vader. Ga je nu sterven? Ga je ons verlaten?

Wat moeten we toch beginnen? Hoe zullen je moeder en ik dat verdriet kunnen dragen? Lieve kind, je bent nog zo jong..

Je bent nog zo hard en zondig niet als je vader. Gisteren heb je de tien geboden nog opgezegd.

In de synagoge hebben we voor je gebeden.

Jezus..Jezus, de Man van de wonderen en tekenen. Hij, zou Hij willen helpen? Zou Hij iets willen doen in deze ellende?

Zie..daar is Jaïrus al doorgedrongen tot Jezus. Daar valt hij al aan de voeten van Jezus.

De overste buigt..de overste valt. Hij valt voor Jezus.

't Is nu de tijd niet voor gesprekken. De dood komt er aan.

Nu is het tijd om te roepen, te schreeuwen.

Uitkomst.. Wie geeft uitkomst tegen de dood?

Woorden, gedreven door zorg en angst, vloeien uit de mond van de overste.

Ach Jezus, kom toch alstublieft in mijn huis.

Jaïrus roept, smeekt of Jezus toch maar in zijn huis wil komen.

O, kom toch Jezus, mijn dochttertje is in haar

uiterste. Kom toch en leg de handen op haar opdat zij behouden worde.
Moet dat, Jairus? Moet Jezus persé in je huis komen? Jezus kan toch helpen door het spreken van een woord?

Ja..maar..Elk die Hem vreest, hoe klein hij
zij of groot,
Wordt van dat heil, die weldaan
deelgenoot;
Hij zal ze groter maken.

Laten we niet vergeten: Hier klimt Jezus' eer uit het stof.

Jairus, de overste, erkent de andere, de geheel enige Overste.

Zie, lezer, hier staat de Vernieler van de dood tussen de opdringende mensen.

Aan de voeten ligt een mens in nood...

Kom in mijn huis, het duister daalt.

De nacht valt in, waarin geen licht meer straalt.

Andere helpers, Heer, ontvallen mij.

Der hulpelozen hulp, wees mij nabij.

Jezus antwoordt Jairus niet. Jezus doet.

Jezus gaat met hem mee. Jairus heeft het aan de ogen van de Meester gezien: Hij kan en wil uitkomst geven.

Voorwaarts vrienden! Hij komt.

Bereidt de weg, in Hem verblijd,

Die door de vlakke velden rijdt;

Zijn Naam is HEER der heren.

Vlakke velden? Er is bijkans geen doorkomen aan. De mensen verdringen Hem. De weg is onbegaanbaar.

Jairus zal zeker wel z'n best hebben gedaan om de nieuwsgierige mensen weg te duwen.

't Gaat hem veel te langzaam.

O, Jezus..de tijd is voorts kort. Straks is het te laat.

Gelukkig..ze komen vooruit.

Maar dan, opeens staat Jezus stil. Hij kijkt om Zich heen.

Wat is er nu aan de hand? Kom toch, Heere Jezus.

Ruk spoedig aan; verdubbel Uw schreden.
Stil, Jairus...er zijn méér noodgevallen. Tussen
die nieuwsgierige mensen schuifelt een vrouw.
Ze weet geen raad. Niemand kon haar helpen.
Ze denkt: Als ik de zoom van Zijn kleed maar
aan mocht raken. Alzo geschiedde. In het geloof
raakt ze de zoom van Zijn kleed aan.

Ze ervaart: Ik ben beter.

Maar Jezus wil haar zo niet laten gaan. Hij wil
haar zien...dit bedelaarskind. Van de Vader be-
mint. Hoor naar Zijn stem, Jairus!

En zie: Wat is Zijn werking hooggeducht.

Echter voor Jairus dringt de tijd. Kom toch!

Kom in mijn huis.

Jairus vreest een vreze, en ziet, ze komt.

Enkele mensen uit zijn huis dringen door de
schare heen. Dan dringt de verpletterende tijding
tot hem door: Uw dochter is gestorven, wat zijt
ge de Meester nog moeilijk?

Te laat. Te laat. O, waarom? Waarom is het nu te
laat?

Nu trekt de glans van de hoop van Jairus weg van
zijn gezicht. Zijn kind is dood. Weg.

Vrienden...zo gaat het vaak tijdens de reis.

De boodschappers uit ons huis zijn vele.

Zij boodschappen ons dat het te laat is. Dat het

niet meer kan. Voor jou is het te laat. Jouw

misdad is te groot. Voor jou geen vergeving.

Jij hebt het te erg gemaakt. Jij bent te dood.

Jij bent een verworpene. Jij leefde van de in-

beelding dat God genadig is, maar dat is niet

voor jou. Jij wordt weggestormd in Gods toorn.

Wat zal ik meer noemen? De naam en het getal van

de boodschappers is Legio. Ze zijn bij ons thuis.

Maar:

En wien geen mens kan helpen,
Houdt moed, God zal met overvloed
van heil u overstelpen.

Hij buigt Zich over het bestaan
van hen die door de diepten gaan.

Geeft onze God de ere!

Jezus hoort! Hij hoort de onheilsboodschap. Hij

hoort wel de bange vraag: Wie zal ons nu het goede doen zien? Hij verheft Zijn aangezicht over de vrezende, zinkende Jairus.

Tegenover..boven de onheilsboodschap brengt Hij de boodschap van het heil. Hij stelt heil tot muren en voorschansen.

Hij zegt tot Jairus: VREES NIET, GELOOF ALLEENLIJK.

Kom mee, Jairus. Je ziet het niet meer. Het kan niet meer.

Je ziel is vol van je dode kind. Geloof alleen. Strijd de goede strijd des geloofs.

Bedenk: Dood is dood. Te laat is te laat.

Twee en twee is vier. Zwart is zwart en wit is wit.

Of niet?? Vrees niet. Er is hulp ter bekwamer tijd. Jezus komt nooit te laat. Alles en iedereen liegt, al is het nog zo waar. JEZUS is waar. Jezus gaat mee. Niet als een dokter die de dood vaststelt en weg gaat.

Jezus komt heden niet om te condoleren.

Vooruit, Jairus..al stromen de tranen over je wangen.

Kom mee, met je twijfels en met je duizend noden.

Kom mee, met je angstvallig hart.

Kom mee, strompelende, struikelende overste. De Ruimtemaker gaat vóór. Vrees niet, geloof alleen.

Wat is er dan te geloven? Wat zal ik anders geloven dan de realiteit van de dood?

Wat zal ik anders geloven dan mijn zonde en vervloeking?

Wat zal ik anders geloven dan kuil en graf?

Er is méér. O, er is meer. Ik BEN de HEERE uw GOD. Ik dood en maak levend. Ik delg uw overtredingen uit als een nevel.

Voorwaarts.. Kom, het huis van de sterke betreden. Ga weg, nieuwsgierige mensen. Weg, spottende klagers en klaagsters. Allemaal uit de weg. Kom nu, vader en moeder. Komen jullie maar mee in de sterfkamer. Jullie ook, Petrus, Jakobus en Johannes.

Jullie mogen het horen en zien. Jullie mogen
getuige zijn van de overwinning.

Daar staat nu de Koning der koningen en de
Heere der heren.

Hij staat voor het dode kind.

HIJ VAT HAAR HAND. HIJ VAT HAAR HAND.

Lieve Jezus, Gij vat de hand van de dode.

Gij trekt de dood naar U toe.

Gij zegt: O God, maak Mij maar dood.

Gij zegt: Dood, dat moet u Mij maar doen.

Geef hier dat kind.

GIJ DOCHTERTJE, STA OP.

Zie, daar gaan de ogen open. Om de lippen een
glimlach van genade. Zie, daar komt beweging.

Zie, het kind komt overeind, wandelt door de
kamer.

Jairus' dochter sliep,
Gij hebt haar aangeraakt
en toen Uw stem haar riep
is zij tot U ontwaakt.

In de hemel breekt een gejuich uit als het
bruisen van vele wateren.

Looft Hem om zo menig blijk,
Van Zijn heerlijk Koninkrijk,
Voor Zijn troon... en hier BENEDEN.

Beneden? Ja..vreugde, diepe vreugde in de
harten.

Vader..Moeder..Hij kan en wil en ZAL in nood,
volkomen uitkomst geven.

In deze Zaligmaker is het welbehagen van God.
Dat is goedheid en ontferming. De Levensvorst
gaat niet opzij voor de koning der verschrik-
king.

Lering en vermaning. Vrees niet, geloof alleen.
Wie heeft zonde en vervloeking? Wie is dood?
Hoop op God. Hij maakt de gevangenen los.
Hij richt de gebogenen op. Hij opent de ogen
der blinden. Kom, goede Geest. Wil nu onze
schreden leiden in een effen land. Wil ons nu
aandrijven tot een waarachtig geloof in de

Zoon van God. Wil ontsteken dat allerheiligst geloof door dit Evangelie.

Gaat onze weg door een dal van diepe duisternis? Moeten wij sterven? Zijn we bang? Dit wonder was een voorproef... een voorschot op de opstanding ten laatste dage.

Een stoot op de ramshoorn, die de laatste bazuin vooraf gaat.

Wat zal dat een feest zijn voor Gods doden, die levendgemaakt zijn met Christus Jezus.

Laten we eindigen met enkele verzen van Johan Walter, kapelmeester van de hofkapel te Torgau en Dresden. Hij was een helper en medewerker van Luther.

De vertaling is van J.W. Schulte-Nordholt.

Ook ons zal God verlossen
uit alle pijn en nood,
van 't woeden van de boze,
van 't vrezen voor de dood,
van aarzelen en klagen,
verdriet en bitterheid,
van alles wat wij dragen,
van 't lijden aan de tijd.

Dan breekt muziek van snaren
aan alle kanten uit
een niet te evenaren,
een goddelijk geluid.

De engelen omringen
met heiligen tesaam
de troon van God en zingen
de glorie van het Lam.

Dan zal het loflied schallen
rondom de gouden troon,

dan heffen wij daar allen
met grote vreugde aan:

lof zij en eer en sterkte
de Vader en de Zoon,
de Geest om al zijn werken
zij lof van nu voortaan.

En de dood en de hel werden geworpen in de poel van vuur.

D.C.O.